

Dohráli jsme, můj Šrámkův Písku,

v podstatě již dokonáno jest. Já Ti teď mávám srdečně, leč dávno z jiných cest. Myslím že dobře bylo, a jistě bude zas. Tak tedy odpočivej, a v dobrém vzpomínej na nás. A přej si, abychom zas přišli. Díky všem zúčastněným, organizátorům, diskutérům, čtenářům i běžným návštěvníkům. Za tři dny života, i mimořádných vzruchů. Gratulace doporučeným, i nominantům, a útěchu těm, jež nedosáhli Hronova bran. Snad tedy někdy příště. Mějte se hezky. A na viděnou!

P.S. Promiň mi za zpoždění, zaviněné zaneprázdněním. Vždyť to znáš. Satisfakcí buď Ti velkorysejší rozsah!

KlariN

Svítlí svatozář!

Inscenace **Svatá hlava**, plzeňského uskupení My, složeného ze zkušených divadelních matadorů Renaty Vordové a Františka Kasky, sugestivním způsobem adaptuje stejnojmennou prózu nositelky Ceny Jiřího Ortena, a jednoho z nejzajímavějších mladých hlasů v soudobé domácí literatuře, Hany Lehečkové. Monodramatická struktura velmi dobře pracuje s komplexním spektrem žánrových pravidel, a z účelně využívaného minima prostředků dokáže vytěžit hluboký emocionální zážitek. Základním stavebním kamenem je pokorný, totálně koncentrovaný protagonistův výkon, který se dobrovolně zřiká laciné city ždímajících efektů, či jiných, divácky povrchně přitažlivých triků. Hypnoticky vtahující sonda do hlubin jedné nestandardní duše má stejně blízko k divadlu poezie, jako k činohře, či magickému realismu. Literatura, ladně přetavená v divadlo slova, gesta, i grandiózní pozornosti má jen dva dílčí limity, a těmi jsou lehce přepálená stopáž a místy uvadající gradace. Přesto jde po všech stránkách o inspirativní počín – z hlediska adaptace, i neinvazivní, přesto však v jádru pevné režijní argumentace. V podstatě smekám!

(KlariN)

Stvořitel je půvabný a (s)tvoření ladné

V první části představení jsem měl pocit, že jsem svědkem a spoluaktérem (s)tvoření světa. A připomněl jsem si, že Stvořitel může být hezký a stvořování může být harmonické, muzikální, půvabné, nemusí nutně představovat nějaký divoký či násilný akt či proces. Nebo je ta násilnost převedena v ladnost. Skvělý, čistý „přednes“ herečky. Za půvabností měla v hlubších rovinách i divokost a hrubost. Nechal jsem na ní oči.

Pokračující zápletky byly hezké a rozhodně mě od nich moc neodrazovala zjevná ekologická edukativnost. Vždyť proč ne. Ale toto pokračování už nemělo sílu zážitků z toho čistého stváření. Ovšem chápu, že tvůrci chtěli i nějakou zápletku,

nejen etudu.

V inscenaci se také krásně pracuje s vodou a pískem/blátíčkem, a obecně s předměty včetně dálkově ovládaného nákladáčku. Použití vody pro růst stromů (snad i panáčku? – neviděl jsem dobře) skvěle dokresluje neuvěřitelnou sílu přírody nebo stvořitele, kterou především (podle mého vnímání) tato krátká inscenace řešila nebo zrcadlila, na kterou upozorňovala.

(Odo)

Ve vzájemné shodě: Rozhovor s Láhor soundsystem!

Jsem velice rád, že jurodivá improvizační supergrupa se po delším čase (a teď již můžeme říct, že triumfálně!) vrátila do Šrámkova Písku. Věřím, že její jedinečnost i skvostný smysl pro humor jsou znát i z našeho našeho povídání. Popatřete!

Jaká byla geneze Vaší inscenace?

Petr: Marta přišla s námětem o senátorce s potenciálním skandálem. Zbytek jsme domluvili v restauraci před premiérou.

Jiří: Marta přišla s námětem o senátorce s potenciálním skandálem. Zbytek jsme domluvili v restauraci před samotnou premiérou.

Mirvis: Marta přišla s námětem o senátorce s potenciálním skandálem. Zbytek jsme domluvili v restauraci před premiérou.

Kouzlo: geneze se ukáže dnes

Marta: S původním námětem senátorské kandidátky s problémem jsem přišla já. Po semletí Láhorem se z něj vytratil feminismus a politika, zato přibyl operní sladkobil, kdy s jedním frajerem mám dítě a druhý mě marně miluje. Asi jsme jako celek tradiční romantici.

Mění se s rostoucím věkovým průměrem uměleckého tělesa nějak vaše tematické nebo formální tendence?

Petr: Témata stárnou přímo úměrně s námi, vlastně kopírují realitu, která nás obklopuje. Naopak formálně jsme čím dál jednodušší, až primitivnější. Vývoj zpátky. Nevíme, jestli je to dobře nebo špatně.

Kouzlo: od tématu zbývajícím se problematikou třicátníků spějeme k problematice duchodců

Marta: Pochopitelně. Dokonce jsme, myslím, někdy stejné postavy, ale o patnáct let později a v jiné situaci.

Používáte během procesu tvorby moderní technologie?

Petr: Ano, kondomy.

Jiří: Ano.

Mirvis: Ano, gafu.

Kouzlo: Dopisujeme si mailem

Marta: Pouze mail. A hlavní je osobní setkání v hodinách těsně před hraním. V minulosti bylo pár návrhů na nějaké aplikace, ale vyšuměly do ztracena.

Jakým způsobem do vaší tvorby zasahují paralelní umělecké či profesní kariéry některých vašich členů?

Petr: Stejně jako s těmi tématy: vždy se tam nějak prolnou. Většinou zveličujeme nebo parodujeme části našich životů nebo možných životů v našich bublinách a diskurzu.

Kouzlo: Kolikrát nemůžou kvůli svým pochybným kšeftům na nějaké naše štace

Marta: Mé paralelní kariéry jsou novinářka, kulturní aktivistka a punková zpěvačka. Poslední jmenovaná přispěla tričky, plakáty a fanziny do představení Diskrétní den. Jako novinářce mi naopak pomohla zkušenost z improvizačního divadla: že se nebojím být před lidmi trapná a něco poplést. Skvělá průprava pro živé vstupy na ČT24.

Posloucháte Midi Lidi? A proč?

Petr: Ano. Z pracovních i lidských důvodů.

Jiří: Ano. Z kamarádkých důvodů.

Kamila: Ano. Z rodinných důvodů.

Mirvis: Výjimečně, o to raději, baví mě to... koncerty ne, nudí mě.

Kouzlo: Nikdy jsem si nedovolil neposlouchat.

Marta: Poslouchám a ještě raději tančím s kámoši a členy rodiny. Proč? Jsou dobří a navíc jsou to kámoši.

Co si v Písku rozhodně nehodláte nechat ujít?

Petr: Přátelství. Ale ve druhé řadě milujeme i rozborové semináře. A ideálně nečekané disputace s dosud neznámými divadelními intelektuály i neintelektuály.

Jiří: Příjemnou atmosféru festivalu, pivo s tvrdou pěnou u Reinerů.

Kamila: Písek samotný a lidi a nějaké to představení.

Mirvis: Sraz s kamarády na neutrální půdě.

Kouzlo: U Reinerů.

Marta: Oběd u Reinerů, procházku městem, co se kde změnilo, a snídani u řeky. A rozborový seminář, to je má nejoblíbenější součást postupových divadelních přehlídek.

Recitovali jste svým milostným cílům někdy Šrámka? A Petra Marka?

Petr: Pouze Petra Marka.

Jiří: Ne.

Kamila: Ženy tak nějak svým milostným cílům nerecitují, aspoň myslím.

Mirvis: Posílám některé písničky z básnické sbírky Emotýl holkám.

Kouzlo: Nikdy nerecituji.

Marta: Jezdívala jsem na recitační akci Šrámkova Sobotka a tam pozdě k ránu sborově mnohokrát. Také jsem tam jednou experimentálně spala ve spacáku u Šrámkova hrobu. Jinak umím sebejistě recitovat jen jednu krásnou báseň od Ivo Vodseďálka. Ale na tu bych sbalila jen depkaře, takže ne. Petra Marka ne. (KlariN)

Loni v Písku

Já vlastně moc nejsem na materiálové divadlo. Nějaká taková ta blátíčka... no...

Ale Yesss nebyli jen materiálovní. Za materiálem (především sklem a betonem), vedle materiálu, nad materiálem, za světly, vedle světla, před světly... byl stále fyzický člověk. Velmi fyzicky jsem vnímal zejména nehybnou slečnu, která dlouho seděla v levé části lavičky.

Moje reminiscence: asi v polovině události mi začalo připadat, že sleduji zhuštěnou a zdívalněnou, zfyzičtější verzi filmu Loni v Marienbadu; a že díky zhuštění je vše silnější, intenzivnější. Scénicky mi na tento film navazující na francouzský

Nový román nejvíce odkazuje právě málo se hýbající žena; typově zase muž, který byl nehybný jen chvíli, když se připojil k nehybné ženě. Svou posturou i ostrými nehybnými rysy tváře neuvěřitelně připomínal nevinně zlověstného chlapíka, kterého hrál Sacha Pitoëff.

Obdivoval jsem disciplínu herců, která nevedla (jak se při instalacích a příbuzných událostech občas stává) k vyvanutí jejich tělesné existence v prostoru, ale naopak k jejímu zintenzivnění.

Navíc krásná hudba Tomáše Mohra. (Odo)

V objetí příběhu

Scénická skica **Barbora: Kresby z Ještědí**, turnovského souboru Notdis, jednoznačně dokazuje, že mnozí čeští literáti 19. století ještě zdaleka nepatří do starého železa. Na základě osobní korespondence Karoliny Světlé a Jana Nerudy, a jedné ze spisovatelčinych nejkratších povídek vznikla něžná inscenace, která poeticky navazuje na tuzemskou inscenační linii, jíž v posledních dekadách úspěšně pomáhali razit mj. Jan Antonín Pitínský či Martin Františák. Prostředí českého venkova zde tvoří symbolickou funkční paralelu k dnešku, jež je vytvářena pomocí výrazného výtvarného gesta, i jímavé, decentně ironické herecké souhry. Baladická love story, nenásilně traktovaná prostředky moderního divadla, jež bez větších problémů unese i dílčí zcizení v podobě kabaretní mužské interpretace

proslulého songu Lenky Filipové je projektem, jenž staví mosty mezi generacemi, i divadlem amatérským a profesionálním. Komunikuje napříč časem, a odvádí své předloze podobně oddanou službu jako např. Geisslers Hofcomodianten baroknímu umění. Experiment přetavený v zážitek i bezprostřední emoci. Radím neminout!

(KlariN)

Náklonnost k 19. století: Notdis

Rozhovor s Vojtěchem Franců, jedním z vůdčích členů souboru Notdis, ipolovinou hereckého obsazení inscenace Barbora: Kresby z Ještědí!

Za jakých okolností se ve vašem tvůrčím hledáčku ocitla korespondence a umělecká tvorba Karoliny Světlé, respektive Jana Nerudy?

Inscenovat Karolinu Světlou jsme chtěli již delší dobu. Přečetl jsem několik jejích povídek a knih a každá mě oslovila - nadchla mě nadčasovost témat, o kterých Světlá píše, i zcela jedinečný jazyk, jenž je dnes čtenářům téměř nesrozumitelný. Určitou roli hrál také fakt, že Podještědí je mým rodným krajem. Se souborem NOTDIS si pravidelně vybíráme náměty z 19. století, které chceme předávat modernímu divákovi - a to je kolikrát velká výzva!

Když jsme narazili na dnes již téměř neznámou povídku Nebožka Barbora, která je navíc nejkratší povídkou Karoliny Světlé, měli jsme hned jasno, že právě tam jsou ukryta témata, jež jsou pro nás důležitá a chceme si je zpracovat.

Během tvůrčího procesu jsme pak objevili překvapivou paralelu mezi osobním životem autorky a povídkou... Stejně jako jejím protagonistům i Karolině Světlé nebylo umožněno žít po boku milovaného Jana Nerudy...

Jaké jsou podle Vás paralely života v časech Národního obrození a dnes?

Myslím, že národní obrození je jedno velké kolektivní hledání vlastní identity. Je to období vzdoru a hledání sebevědomí. Když jsme zkoušeli Barboru, bylo právě "sebevědomí" jedním z témat, která nás zajímala.

Bylo by asi pošetilé pojmenovávat podobnosti celé naší generace se životem v 19. století, ovšem alespoň pro mě je právě ono "hledání" dost zjevnou paralelou.

Stejně jako národní buditelé hledali sebe sama a svoje místo v Evropě i svém formujícím se národě, myslím, že i pro nás ve 21. století může být jakési "sebe nalezení" či "sebe přijetí" dost podstatné.

Jak se rodila výtvarná stránka vašeho projektu?

Scénografie se rodila během zkoušení. Hledali jsme něco, co by absolutně kontrastovalo popisnosti díla Karoliny Světlé a zároveň to nešlo proti smyslu povídky.

Jednoduché, drolicí se polystyrenové bloky nahrazují přemíru slov a plachta vyznačuje "bezpečný" prostor, kde mohou postavy existovat bez ohledu na okolí.

Jednoduché teplákovky, jsou do jisté míry náhradou za lidové kroje.

Jak hodnotíte atmosféru na DAMU, potažmo své dosavadní studium?

Jsme teprve v prváku, takže bych s hodnocením ještě chvíli počkal.

Oba studujeme herectví na katedře činoherního divadla a jsme moc rádi, že jsme byli přijati právě do ročníku Milana Schejbala.

Jaká jsou základní umělecká východiska vašeho souboru?

Přátelství, improvizace, 19. století a autorská hudba.

Co očekáváte od své reprezentace na Šrámkově Písku?

Účastnit se Šrámkova Písku je pro nás velká čest! Jsme tu poprvé a jsme moc zvědaví, co nás čeká.

Těšíme se na zpětnou vazbu i na setkání s podobně naladěnými lidmi. Děkujeme za zajímavé dotazy a těšíme se zase někdy na viděnou!

(KlariN)

Opakování jest matkou moudrosti:

Porota zdůraznila, že nejde o to, kdo byl nejhorší či nejlepší, jde čistě jen o to, kdo bude nominován či doporučen na Jiráskův Hronov. Porota uvažuje například také o tom, jakou zprávu o experimentálním divadle vyšleme do mezidruhové přehlídky.

A kdo se tedy dočká náruče hronovských ovací?

nominace:

Láhor/Soundsystem: Před sebou utečeš

Yesss: Zá rubni

doporučení:

Mámení: Experiment psi

Je to tajný: Jeden

My: Svatá hlava

Triarius: Ahoj můj Miláčku

Zde je Magorovo:

Napřeskáčku melu pantem
jsa ve všem jen diletantem
noční pak mám z toho můru
jak mne uvítá můj guru